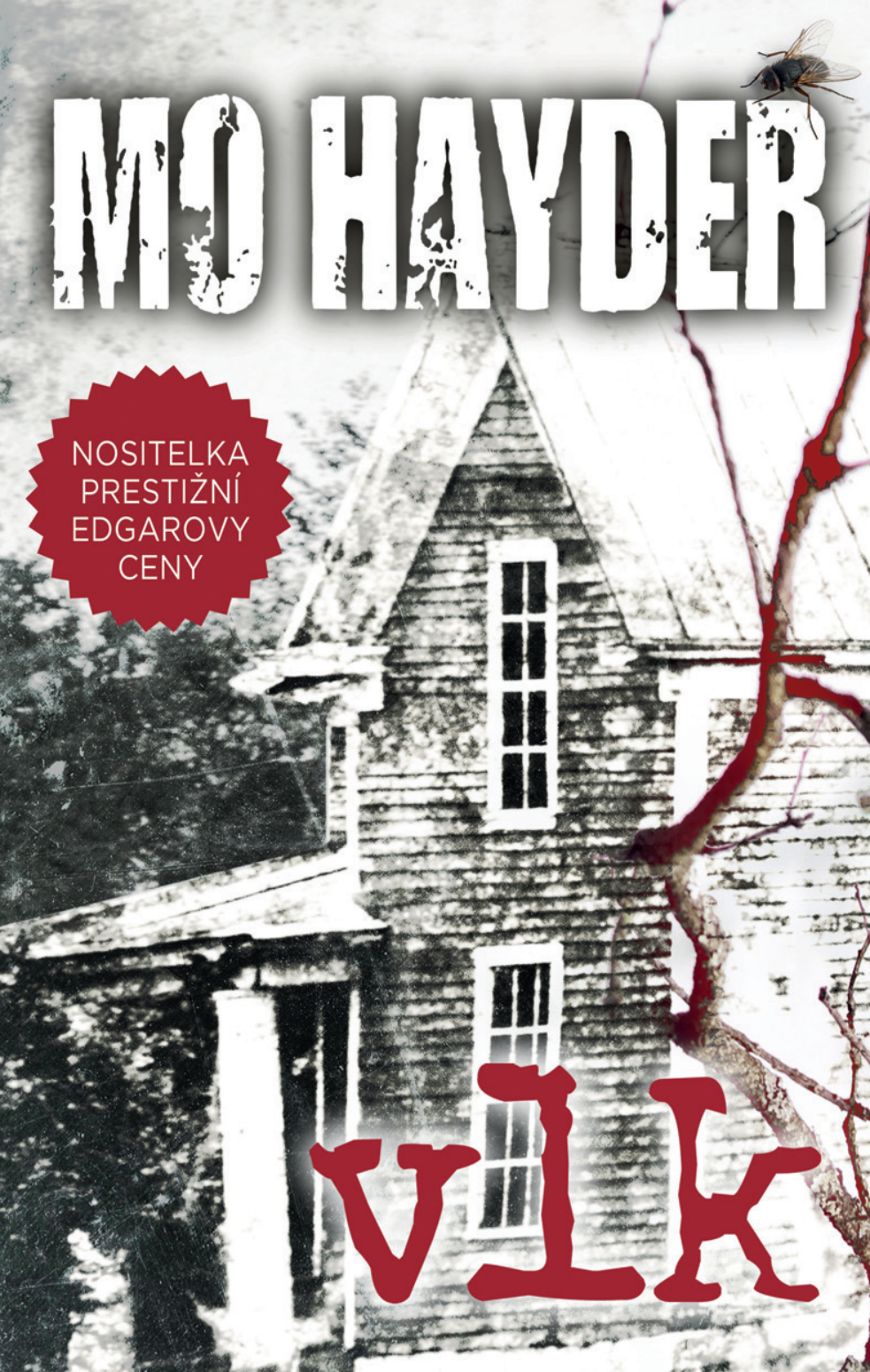

MO HAYDER

NOSITELKA
PRESTIŽNÍ
EDGAROVY
CENY

VILK

MO HAYDER

vlk

2015

Copyright © 2014 by Mo Hayder
Translation © 2015 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WOLF,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2015,
přeložil Jiří Kobělka
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2015

ISBN 978-80-7498-107-4

Díl 1

Večerní sbírání bezových květů nedaleko od Littonu, hrabství Somerset

Amy má pět let a ještě nikdy nezažila, aby se máma chovala takhle. Stojí před ní v trávě nějak divně, jako by ji zmrazila taková ta ledová pistole, kterou měl většinu času v ruce ten pán v *Úžasňákových*. Máma drží jednu nohu zvednutou a jednu ruku nataženou, jako kdyby utíkala a někdo jí řekl, ať se zastaví a zůstane stát jako socha. Taky má otevřenou pusu a bledý obličej. Bylo by to opravdu legrační, kdyby neměla vytřeštěné a divné oči – nějak takhle její tvář vypadá, když se dívá v televizi na něco strašidelného. Za ní se po obloze táhne řada nadýchaných bílých mráčků – jako v *Simpsonových* –, ale obloha je trochu tmavší, protože už je skoro noc.

„Amy?“ Máma po chvíli pokládá na zem i druhou nohu. Už nebalancuje ve vzduchu. Místo toho dělá takový legrační taneček jako loutka, která každou chvíli spadne, ale nakonec zase získává rovnováhu a pusa se jí pohybuje. „AMY?“

Dává se do běhu a přitom křičí: „Briane!?! Briane, našla jsem ji. *Briane*? Tak POJĎ sem. Našla jsem ji. Tamhle na stromě.“

Než stačí Amy cokoliv říct, máma ji bere za ruce. Pořád ječí na tátu: „Briane, Briane, *Briane*!“ a objímá přitom Amy,

stejně jako ji objímala toho dne, kdy se Amy chystala vběhnout do cesty a málem ji tam přejel autobus, což byla podle mámy ta nejděsivější věc, jakou kdy zažila, i když to samotná Amy nepovažovala ani za *polovičně* tak děsivé, jako když v *Číslovánkách* začne pouštět hrůzu pan Rébus.

„Kdes *byla*?“ Máma ji s drcnutím staví na zem. Sklání se k ní do dřepu a přejíždí jí dlaněmi po rukou a po nohou, uhlazuje jí modré šaty a odhrnuje vlasy z čela. Hledí na ni celá ustaraná. „Amy? *Amy*, nestalo se ti něco? Jsi v pořádku, miláčku?“

„Vůbec nic mi není, mami. Proč?“

„Proč?“ Máma vrtí hlavou, jako když táta řekne nějakou hroznou hloupost. „*Proč?* Ach miláčku, miláčku, miláčku. Miláčku můj.“ Zavírá oči, pokládá si hlavu na Amyina prsa a tiskne ji k sobě. Je to opravdu pevné objetí a Amy cítí, jak jí to mačká bříško, ale nechce se mámě vykroutit, protože by ji tím mohla naštvat.

„Amy!“ Po pěšině k nim přibíhá táta. Pole je hodně velké a hodně zelené, svažuje se k silnici a všichni lidé z aut, která tu předtím parkovala, teď najednou vystoupili, stojí na cestě a dívají se na ni. „AMY?“ Táta už nemá v ruce tu nádobu, do které házeli bezové květy, a místo toho drží telefon. Sundal si svůj hezký svetr a košili má pod pažemi promočenou a fujtajblovou. Máma říká, že se tam potí, když někam moc rychle utíká, takže dneska musel utíkat hezky dlouho. Pusu má úplně stejnou jako máma, celou bledou a zděšenou, takže má Amy chuť se rozesmát, protože oba takhle vypadají docela legračně, bílí jako halloweenské masky, akorát že není moc poznat, jestli je táta hodně rozzlobený, anebo hodně smutný.

„Kdes byla? Kde *vězíš*?“ Hlas má opravdu uječený. „Koli-

krát jsem ti říkal, že nás musíš mít pořád na dohled?“ Otáčí se a křičí na lidi u aut: „Našli jsme ji! Našli jsme ji!“ Obrací se zpátky k Amy. Je naštvaný, rozhodně je naštvaný – dá se to poznat podle toho, jak mhouří oči. „Jsi pryč takovou dobu, že se z tebe máma úplně *rozplakala*. Tohle je naposledy, co jsme byli sbírat bez. *Naposledy*.“

„Uklidni se, Briane. Nic se jí nestalo, a to je hlavní.“

„Vážně nic?“ Táta pokládá ruku mámě na rameno a odvádí ji stranou, aby se mohl sklonit a podívat se Amy do tváře. Měří si ji pohledem shora dolů a zleva doprava a pečlivě zkoumá každý kousek jejího těla. „Jsi v pořádku? Amy? Kdes byla? Mluvila s někým?“

Amy se kouše do rtu. Najednou má škaredý pocit, do hlavy jí stoupá horkost, do očí se jí derou slzy, tryskají zpod víček a stékají po tvářích.

„Amy?“ Táta ji chytá za paži a třese s ní. „Mluvila s někým?“

„Jenom s tím pánem. Jinak s nikým.“

Sotva to Amy vysloví, je táta úplně jinačí. Jeho ruce už nejsou příjemné, ale podobají se ptačím pařátům, které se Amy zarývají do masa. „S *pánem*?“

„Ano.“

Mámě se začíná třást pusa. Taková ta černá barva na očích se jí rozpíjí a stéká jí po tvářích. „Říkala jsem ti, že v tuhle denní dobu bychom sem neměli chodit, Briane, protože zrovna vylézají – všichni. A navíc nejsme daleko od Donkey Pitch. Vzpomínáš? Na Donkey Pitch?“

S jakým *pánem*?“ ptá se táta. „Amy, mluv se mnou co nejvíc jako dospělá, protože tohle je vážná věc. S jakým pánem?“

Amy se obrací k lesu, zvedá ruku a ukazuje. Vidí ale, že už

je pryč – ten pán, co má rád pejsky. Odešel. A štěňátko musel vzít s sebou, protože je taky pryč.

„Byl opravdu hodný.“

„Hodný?“ opakuje máma. „*Hodný?*“

„A to štěňátko se jmenovalo Míša.“

„Štěňátko?“

„Ach, proboha!“ Táta se zprudka drbe na čele. „Vždycky u toho musí být štěňátko. Vždycky posraný štěňátko!“

„Briane, *prosím tě.*“

„Tohle je ten nejotřepanější trik: *Mám tady nebohé štěňátko – pojd' se mnou do lesa a já ti ho ukážu.* Odvezem ji na policii. Musí na vyšetření.“

Amy se mračí. Ten pán v lese neříkal, že štěňátko je nebohé, a nezval ji do lesa, aby se na něj podívala. Vlastně to štěňátko našla ona a teprve pak se potkala s tím pánem.

„Nechci k panu doktorovi, mami – ani na žádné vyšetření.“

„Vidiš, Briane, pěkněs ji vyděsil. No tak, Amy...“ Máma si sedá do trávy. Plácá se po noze. „Pojď sem, pusinko. Posad' se.“

Amy si sedá mámě na klín a utírá si rukou nos. Zbytek smrkance vtahuje do sebe, i když je to fuj. Přeje si, aby táta nebyl našťvaný – nechápe, proč je našťvaný, když ten pán vůbec nebyl strašný. Vypadal trochu legračně, protože měl velké chundelaté vousy jako skřítek nebo jako nějaký obrácený Santa Claus, protože ty jeho vousy měly černou barvu, ale povídal si s ní moc a moc hezky a dal jí svoje slovo, opravdické chlapácké slovo, o kterém každý na světě ví, že je ze všech nejvíc opravdové. A navíc jí říkal Krokus, což se Amy líbilo ze všeho nejvíc – když jí pověděl, že je krásná jako krokus.

Protože krokusy jsou opravdu hezké a někdy jsou fialové, někdy žluté a někdy obojí. Slečna Redhillová ve školce říká, že je to druhá jarní květina, když sněženky zvadnou a vrátí se do země.

„Amy,“ říká máma. „Ten pán... byl na tebe hodný?“

„Ano. A na štěňátko taky.“

„To štěňátko bylo jeho?“

„Ne.“

„Tak čípak to štěňátko bylo?“

„Nevím.“ Amy si strká prst do nosu a zamyšleně se v něm dloubá. Napadá ji, že to štěňátko možná nebylo opravdické štěňátko, ale dospělý pejsek – protože někdy může být velký pejsek malinký, a jindy zas může být starý pejsek menší než štěňátko, i když je fakt o hodně starší. Vždycky záleží na tom, čemu se říká „rasa“, která může být malá nebo velká. „Přišel až potom, co jsem to štěňátko našla. Ale to už jsem říkala, ne?“

Táta se zvedá. „Pojď. Ukážeš mi, kdes to štěňátko našla.“

Máma pouští Amy z klína. Bere ji za ruku a všichni společně krácejí do lesa. Ten je teď o něco strašidelnější, protože je v něm větší tma. Tátova bílá košile je naštěstí pořád vidět, a máma jí navíc mačká paleček, aby ji ubezpečila, že je všechno v pořádku. Ona jí na oplátku mačká celou ruku.

Amy vede mámu a tátu na místo, kde potkala štěňátko. Teď už se opravdu snáší noc, stromy jsou tiché a tmavé. Štěňátko nikde. Vždyť jí ten pán slíbil, že to štěňátko odvede do bezpečí.

„Já byla tady,“ říká Amy. „Dávala jsem květy do... Tady je!“ Vidí na zemi plastovou nádobku, míří k ní, zvedá ji a otáčí se k mámě a tátovi, aby jim ukázala, kolik je uvnitř bezových

květů. Jsou to ty nejlepší ze všech, protože v nich nejsou červi jako v těch, které předtím našel táta.

„Jenom jsem tady trhala ty bezové květy a najednou ke mně přišlo to štěňátko a já viděla, že má nemocnou packu.“

„Nemocnou packu?“ Táta kouká na mámu se zdviženým obočím.

„Ano, celou od krve a tak. A jeho páníček tady nebyl a ten pán taky nevěděl, kdo je páníček od toho štěňátka, a tak mu povídám: ‚Ach ty jedno štěňátko,‘ a chtěla jsem ho odnést vám, tati, protože nemělo vlasníka a potřebovalo...“

„*Vlastníka*,“ opravuje ji máma.

„*Vlastníka*,“ opakuje Amy. „A když nemělo toho *vlastníka*, tak nějakého potřebovalo a já si myslela, že by mohlo bydlet u nás doma pod sporákem, protože tam je vždycky pěkně teplo, a mně by vůbec nevadilo, mami, kdybych mu kupovala mlíčko ze svého kapesného.“

Máma si otírá oči a zlehka se směje. Což je milé. Od chvíle, co se tohle všechno stalo, se totiž vůbec nezasmála.

„Amy...“ Objímá ji. Tentokrát o něco něžněji. „Nesahal na tebe, Amy, že ne? Nežádal tě, abys dělala něco, co by se ti nelíbilo?“

Amy si chvíli cucá prsty. Chutnají po trávě a po stopkách květů. Moc by si přála, aby si to štěňátko směla nechat.

„Amy? Chtěl po tobě, abys dělala něco, co se ti nelíbilo?“

„Ne. *Nic mi neudělal*. Byl na mě hodný a chtěl pomoci tomu štěňátku. Vážně, mami. Vážně.“

Táta dlouze vydechuje, jako když se propíchne balonek špendlíkem. Kroučí hlavou. Strká si telefon zpátky do kapsy, vstává, otáčí se zády k Amy a k mámě, chodí po lese sem a tam a křičí.

„Hej! Nechceš si se mnou popovídat? Nechceš si promluvit o štěňátkách, hajzle jeden?“

Následuje dlouhé ticho. Pak se táta vrací a šilené na tom je, že mu máma vůbec nehubuje za to ošklivé slovo, které právě použil.

„Tak pojd', jdeme – dávno jsi měla být v postýlce.“

Máma bere Amy za ruku a vyráží za tátou k dodávce – k bílé dodávce, ve které táta jezdí do práce. Amy se cestou snaží sedřít nehtem zelené skvrny, které jí ulpěly na vnitřní straně rukou. Zdejší květy jsou prý hodně bohaté – proto sem taky dneska přijeli – a dá se z nich uvařit moc a moc dobré pitíčko, když do nich přidá dost cukru, jenže tohle musí dělat dospělí, protože se to všechno musí nejdřív hodně zahřát. Je to tak horké, že kdyby někdo strčil do hrnce prst, tak by mu mohl upadnout. Tekla by mu krev a vůbec.

Na předním sedadle si hová Amyin méďa jménem Knoflíček. Amy nastupuje do auta za mámou, bere Knoflíčka a tiskne si ho na obličej, aby si vychutnala jeho hebkost. Když táta zapíná motor, Amy si posune bezpečnostní pás, aby si mohla na sedadle kleknout, přitisknout nos na sklo a ohlédnout se do lesa. Máma jí na to nic neříká.

Táta sjíždí z trávy a míří s dodávkou na silnici. Auto kordcá a Amy na sedadle poskakuje, ale nevadí jí to a dál se dívá na stromy. Přemýšlí, jestli ten obrácený Santa Claus najde *vlasníky* štěňátka.

Když se dodávka vzdaluje, takže už Amy nevidí les, ale jen silnici, ostatní auta a domy ubíhající kolem, sedá si a znovu si upravuje bezpečnostní pás. Knoflíčka si posadí na klín. Méďa se na ni dívá a ona vidí, že by potřeboval opravit nos a taky má špatnou packu, úplně jako to štěňátko.

„Mami,“ říká, když přijíždějí k místu na konci jejich ulice,

kde někdo nastříkal na značku příšerku Moshi. „Mami, jaké slovo vznikne, když dáš vedle sebe takové to písmenko s půlbříškem nahoře...“

„Myslíš ,pé‘?“ ptá se máma.

„Jo. Co se stane, když k němu přidáš vajíčkové ,ó‘, skládací ,em‘, ještě jedno vajíčko a pak takový ten měsíček, který se podobá vajíčku, ale kousek mu chybí?“

„Pé‘, ,ó‘, ,em‘, ,ó‘ a ,cé‘?“ opakuje máma. „Vznikne ti slovo ,pomoc‘. Proč?“

„Pomoc?“

„Ano.“

„A když se k němu přidá obrácené malé ,i‘? S puntíkem dole?“

„Myslíš vykřičník? Ten se používá tehdy, když chceš něco říct hodně nahlas.“ Máma se dívá na Amy a nechápavě se usmívá. „Pomoc! Proč? Proč se na to ptáš?“

Amy se kouše do rtu. To štěňátko mělo něco připevněného na obojku. Malilinký papírek, na kterém bylo něco napsáno modrým perem. Ten papírek byl celý potrhaný a písmenka rozpitá do velkých modrých loužiček, takže se nedala dobře přečíst. Kromě toho slova.

Pomoc!

„Amy? Proč se na to ptáš?“

Amy zezadu pokukuje po tátovi. Jestli se ještě jednou zmíní o tom štěňátku, začne táta zase křičet. A tak Amy raději zavrtí hlavou.

„Jen tak,“ odpovídá, když přijíždějí před dům. Přeje si, aby taky měla malinké štěňátko. A jiné rodiče. Rodiče, kteří na ni nebudou naštvaní, když jim říká věci, které jsou pravda. „Jenom tak.“

Téhož dne o něco dříve: Prasečí muž

Prasečí muž. Takhle se Oliver Anchor-Ferrers vidí. Jako tvor vytržený ze stránek viktoriánského bestiáře. Před devíti týdny mu na londýnské Mayově klinice dali léky na ředění krve. Pomocí nerezových hrudních rozvěračů mu otevřeli osrdečník, nasadili mu několik různých kanyl a přesměrovali mu veškerou krev do mimotělních membránových oksyličovadel, která dočasně převzala funkci srdce a zajistila přísun kyslíku do tkání a orgánů. Skutečné srdce pak lékaři zastavili injekcí kardioplegického roztoku, který vyvolal ochrnutí srdečního svalu. Téměř hodinu byl Oliver na operačním stole mrtvý. Jakmile mu lékaři vyřízli chlopně, které měl od narození, a nahradili je chlopněmi ze speciálně vyšlechtěného prasete, uzavřeli mu aortu a zajistili hrudní kost ocelovým drátkem. Přestože dnes tedy Oliver Anchor-Ferrers vypadá jako naprosto normální šedesátník, pravdou je, že ho při životě drží kus cizorodého masa, který se mu třepetá v srdci.

Náhrada srdečních chlopní je docela běžný zákrok, který se dělá léta – podle Oliverova odhadu běhá po světě několik tisíc prasečích lidí –, ale jemu to přesto nedá spát. Od chvíle, kdy se probudil na oddělení, si neustále poslouchá pulz,

přemýšlí, jak je spojený s jeho mozkiem a jestli mechanické a archetypální části malého mozku zodpovědné za přežití jedince zaregistrovaly tu cizorodost. Každou noc od operace leží v noci v posteli a poslouchá hrkání ve svém srdci. Přemýšlí, jakou má nad ním kontrolu. Přemýšlí, kdo rozhoduje o tom, zda bude ještě chvíli žít – jestli on, nebo prase.

Tluč dál, šeptá si někdy pod vousy. Tluč dál, prasečí srdce...

Oliverovi je čtyřiašedesát a jeho majetek má hodnotu několika milionů liber. Jeho rodnou zemí je Anglie, kde vlastní dva pozemky. Hlavní sídlo má v londýnském Knightsbridge – dům na konci řadové zástavby z počátku devatenáctého století. Nejvíce doma se však cítí ve svém druhém domově, kde přebývá i teď – v nesourodém viktoriánském domě stojícím vysoko ve svahu v somersetské Mendipské vrchovině. Jeho oblíbené křeslo, staré, ošoupané a vytvarované podle jeho těla, stojí na obvyklém místě vedle krbu. Na tohle křeslo se Oliver těšil celou věčnost. Trvalo skoro dva měsíce, než mu londýnští lékaři dovolili přesunout se sem.

Protahuje si nohy, znovu si sedá do křesla a spokojeně se rozhlíží po domě. V krbu žádný oheň nehoří, protože je léto, a ve vyčištěném topeništi stojí košík se sušenými květinami. Jinak jsou v domě patrné všechny známky jejich nedávného příjezdu. Z Londýna vyrazili za svítání, přijeli před polednem a momentálně zažívají příjemný chaos prvního dne dovolené. Všude stojí zavazadla, tašky s nákupy a nejrůznější krámy, které Matilda přivezla z Londýna: nekonečná řada igelitek, papírových pytlíků s laskominami a krabic s cereáliemi a ovocnými džusy. Jedinou nepříjemnou změnou je Oliverův růžový dávkovač léků, který leží na okenním parapetu.

Matilda svižně vychází z komory a je celá barevná a voňavá. Na sobě má růžovomodrou zahradnickou zástěru, kterou jí kdysi daroval Kiran. Připíná si k pasu puntikovanou mošničku na náradí a Oliver si všimá, že si jako obvykle smyla z obličeje londýnský make-up. Sytě červená rtěnka i podklad jsou tytam – její pleť je teď čistá a broskvově zbarvená a rty mají opět přirozenou barvu podobnou dužině fíku. Matildě je šedesát a už je prošedivělá, avšak pleť má čistou jako obloha bez mráčku, a když se na ni Oliver dívá, světlo jako by jí na tváři stále zvláště tančilo, tak jako před mnoha lety, kdy se spolu seznámili.

„Miláčku.“ Zastavuje se a usmívá se na Olivera. Tenhle úsměv obsahuje všechno: lásku, lítost i sdílené zoufalství, že to muselo dojít tak daleko – až k operaci srdce a lékům v očíslovaných chlívěčcích. „Miláčku, nevadilo by, kdybych...“

Chce jít na zahradu. Nejsou tu ještě ani půl hodiny a ona už chce jít ven. Během osmadvaceti let, co tenhle dům vlastnil, přelila své srdce do květín, keřů a okrasných záhonů. Oliver se usmívá. „Určitě běž, miláčku. Úplně slyším, jak tě ty rostliny volají.“

„Opravdu to tu zvládneš?“

„Samozřejmě, samozřejmě, cítím se výborně.“

Matilda si zavazuje pásek a naklání se nad Olivera. Vsune mu ruku pod košili a položí svou studenou dlaň na jizvu na prsou.

„Jak se cítíš?“

„Chová se slušně.“

„Nechrochtá? Nekvičí ani nepiští? Doktor říkal, že ho musím poslouchat – zvlášť to pištění.“

Oliver pokládá své prsty na hřbet její ruky a tlačí si Matildinu dlaň hlouběji do prsou, aby cítila, že se uvnitř ozývá jen pravidelný tlukot.

„Prima.“ Matilda mu zapíná košili a uhlazuje ji tak dlouho, až je spokojená s výsledkem. Dává mu polibek do vlasů. „Sestřička Matilda je trochu ras, takže se připrav na přísný režim. Vypij čaj a za tři hodiny si vezmi prášky. Moučník bude hotový za dvacet minut, takže se do té doby vrátím.“

Odchází z místnosti a hledá v mošničce zahradnické nůžky. Oliver sleduje její vzpřímená záda, její ušlechtilý profil. Nikdo by nepoznal, jak něžná je uvnitř. Stejně jako by nikoho při pohledu na něj nenapadlo, že ho drží při životě kousky prasete.

„Cejtíš se dobře?“

Oliver zvedá hlavu. Lucia sedí pod oknem a na stole má poházené obrázky, časopisy a básně. Za ní se rozlévá slunce a ozařuje jí nakrátko ostříhané černé vlasy. Lucia má bílou kůži a oči tak hrubě zvyrazněné linkami, že vypadají jako hluboké tmavé díry v lebce. Prohlíží si Olivera svým typickým vyzývavým pohledem. Pevným a temným. Říkají mu s Matildou „lucihled“. Už je jí skoro třicet, ale pořád se chová jako otrávený teenager.

„Ano. Proč?“

„Jenom...“ Znuděně vypouští z plic vzduch a krčí rameny. „Prostě jsem si říkala, že se musím zeptat. Bejt zdvořilá.“

Vrací se ke své práci a Oliver sleduje, jak si něco píše, drbe se na hlavě, sklání se nad knihami a každou chvíli bezmyšlenkovitě sáhne po hroznovém víně, které leží v misce před ní. Jejich border teriérka Míša pod stolem spí a napůl zakrývá Lucii nohy. Vypadá spíš jako plyšový méďa s křivýma ušima,

které by se musely stříhat každé jinak, aby vypadaly pravidelně. Je to malá fenka, ale dokáže utíkat jako vítr a první den po příjezdu se musí uvazovat. Má totiž ve zvyku okamžitě vystřelit jako blesk a zmizet v lese. A tak dnes musí být na vodítku, a to teď leží pod nohou Luciiny židle. Opírá si hlavu o Luciiny boty – martensky potištěné tvářemi skřítků v pastelových barvách. Nohy pokryté směšnými dětskými obrázky.

Oliver zvedá hrnek s čajem a pomalu upíjí. Přes nohy má přehozenou zatuchlou kostkovanou deku, kterou má tak rád, a v troubě voní Matildin moučník. Hrnek je oprýskaný a Matilda si ho občas bere na zahradu. Je na něm natištěná laciná fotografie Kirana a Lucii, jak objímají starého zlatého retrívr, kterého měli v dětství. Před rokem by se ještě Oliver z tohohle hrnku nenapil – znechucovala by ho ta sentimentalita.

„Olivere.“

Ve dveřích se objevila Matilda. V ruce stále drží zahradnické nůžky, ale její výraz už není klidný – je ostražitý a vylekaný. Prasečí chlopně se okamžitě začínají třepetat.

„Ano?“ říká Oliver obezřetně.

Lucia zvedá za stolem bradu a zvědavě hledí na matku. „Mami?“

„Olivere,“ opakuje Matilda monotónně a dcery si nevšímá. „Máš chvílku? Na slovíčko?“

„Na jaký slovíčko?“ ptá se Lucia.

Matilda se nedívá dceři do očí. Místo toho významně naklání hlavu k Oliverovi a dává mu tak najevo, že si s ním musí promluvit o samotě. Oliver s jistou námahou vstává a ignoruje teď už důvěrně známou nevolnost, kterou mu působí nenadálý pohyb. Bere do ruky hůlku a co nejrychleji kráčí přes místnost. Celou cestu na sobě cítí Luciin pohled.

Když je na úrovni spíže, přikládá si Matilda prst na ústa, chytá ho za zápěstí a vede ho ven z kuchyně.

„Strašně se omlouvám,“ šeptá. „Omlouvám se, že ti to musím udělat. Ale tohle musíš vidět. Jinak si budu myslet, že už z toho všeho blázním. Ještě jednou promiň.“

Tiše mu ukazuje, aby šel za ní, a vychází zadními dveřmi ven. Oliver ji následuje a vnímá, jak mu z plic vychází sípavý zvuk. *Thuč dál, prasečí srdce.*

Slunce je už téměř v nadhlavníku a propaluje svah. Matilda strká manželovi ruku pod loket, aby mu pomohla odejít z domu. Kráčejí pomalu. Navzdory umístění vysoko na svahu, kde ji ze všech čtyř stran obklopuje obloha, působí zahrada spíš jako série komůrek než jako otevřený prostor. Z domu vede stezka do obezděné hlavní zahrady, odtamtud do ořechového sadu, pak přes živý plot do okrasné zahrádky a odtud brankou do tří sestupných parterů lemovaných drolicí se zdobenou balustrádou. Člověk může bloudit jednotlivými částmi, jak ho napadne – od ohrazené pastviny, kde tráva sahá po kolena a v letních měsících je posetá lučným kvítím, až k mechem obrostlým kamenným zdem bylinkového záhonu, kde z půdy vyrážejí jako fontány obrovské rebarbory. Je to labyrint a pomník Matildiny lásky k zahradničení. Lásky a energie.

Tu a tam se objeví černá místa. Jsou jako drobné tečky počínající plísň. Nebo jako roztroušené patogeny na Petriho misce. Na těchto místech Lucia sabotovala Matildino barevné schéma, když se snad stokrát vrátila domů, aby zase chvíli bydlela s rodiči. Vždy nepozorovaně vyjde na zahradu a tajně tam zasadí černé tulipány nebo krvavě rudé čemeřice. Tímto způsobem si na pozemku vymezuje svá práva, zanechává na

něm vlastní stopu. Matildu to dohání k šílenství, a sotva Lucia opět odejde z domu, sotva se opět postaví na vlastní nohy, třeba jen zdánlivě, využije Matilda příležitosti a všechny nájezdníky likviduje.

Pod schodištěm se pozemek prudce svažuje a vede k řadě malých náletových dřevin utopených v okolní zeleni, které zdálky připomínají zježené štětiny. U prvního stromku pouští Matilda manželovu ruku a spěchá napřed. Oliver jde s malým odstupem za ní a opírá se o hůlku. Asi po dvaceti metrech se zastavuje Matilda na malé mýtině, kde se o jeden strom opírají hrábě. Vedle nich leží odhozená miska, jako by Matildu někdo vyrušil při sbírání lístků.

„Tam.“ Otáčí se k manželovi. Šedé vlasy má shrnuté z obličeje a rty už nemá růžové, ale skoro bílé. V puse jsou jí vidět odhalené krčky zubů. „Tam. Vidiš co já? Anebo už šlím?“

Oliver upírá pohled na stříbrné břízy za ní. Vidí, co tam je, a na chvíli se musí opřít o strom, aby neupadl. Všechny svaly se mu začínají třást.

To není možné. To prostě *není* možné.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!